

В. І. Галаган
доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри галузевих правових наук

Національний університет «Києво-Могилянська академія»

І. В. Канфуї
провідний професіонал

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб

ВЗАЄМОДІЯ СЛІДЧОГО, ПРОКУРОРА ТА СЛІДЧОГО СУДДІ ПІД ЧАС ВИРІШЕННЯ ПИТАННЯ ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ ЗА КПК УКРАЇНИ

У статті розглянуто процесуальні правовідносини, що виникають і розвиваються під час підготовки клопотання слідчого про проведення обшуку житла чи іншого володіння особи, погодження його з прокурором та розгляду по суті слідчим суддею у судовому засіданні. Звернено увагу на необхідність забезпечення процесуальної самостійності слідчого та його дії у випадку відмови прокурора у погодженні зазначеного клопотання, запропоновано й обґрунтовано низку пропозицій до КПК України з цих питань.

Чинним Кримінальним процесуальним кодексом (КПК) України запроваджено низку новел, що регламентують діяльність уповноважених державних органів, посадових осіб, представників юридичних осіб різних форм власності та громадян на досудовому і судовому провадженні. Положення цього КПК значною мірою оновили систему процесуальних правовідносин слідчого, прокурора та слідчого судді під час здійснення досудового розслідування, що потягло за собою необхідність напрацювання нових форм їх взаємодії з метою забезпечення найбільш ефективного виконання покладених на них повноважень.

Насамперед слід зазначити, що за КПК України офіційно запроваджено таку процесуальну особу, як слідчий суддя, на якого покладено здійснення у визначеному порядку судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні [1, с. 9–10].

Слідчий, згідно з пунктом 18 частини 1 статті 3 КПК України, визначається як службова особа відповідних державних органів, уповноважена в межах компетенції, передбаченої цим Кодексом, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень.

Що ж до прокурора, то у пункті 15 частини 1 цієї ж статті КПК України зазначається, що під цим терміном розуміються службові особи, перелічені в законі, які діють в межах повноважень, визначених цим Кодексом. Функція прокурора на стадії досудового розслідування суттєво змінилася і нині визначається як нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, що є однією з найбільш значних новел чинного КПК України. Повноваження прокурора, якими його наділено для виконання зазначеної функції, визначено у статті 36 КПК України. На наш погляд, вони є надзвичайно широкими та такими, що явно перевищують завдання, що стоять перед прокурором при здійсненні ним прокурорського нагляду. Тим самим фактично зведено нанівець саме поняття процесуальної самостійності та незалежності слідчого, який зобов'язаний виконувати передбачені пунктом 5 частини 2 статті 40 КПК України повноваження щодо погодження з прокурором суттєвої частини передбачених цим Кодексом процесуальних дій.

У зв'язку з визначенням саме такої процесуальної форми кримінального провадження, у взаємовідносинах між слідчим прокурором та слідчим суддею з прогнозованою очевидністю виникли й певні ускладнення. Їх сутність доцільно розглянути на прикладі правовідносин, що виникають між зазначеними учасниками кримінального провадження під час прийняття рішення про проведення обшуку та під час його безпосереднього проведення.

Відповідно до вимог частини 1 статті 233 та частини 2 статті 234 КПК України, однією з юридичних підстав проведення обшуку є ухвала слідчого судді, що необхідно розцінювати як реалізацію європейського стандарту щодо прийняття найбільш важливих рішень на досудовому розслідуванні за рішенням суду.

У разі необхідності провести обшук, зазначається у частині 3 статті 234 КПК України, слідчий за погодженням з прокурором або прокурор звертається до слідчого судді з відповідним клопотанням. Вважаємо, що відсутність у цій правовій конструкції посилання на можливість порушити це клопотання слідчим без погодження з прокурором має розцінюватися як таке, що за відсутності такого пого-

дження клопотання не може бути спрямоване до слідчого судді, а у випадку такого спрямування не буде прийняте ним до розгляду з формальних причин.

Таке тлумачення цієї норми слід вважати обґрунтованим, оскільки з цього приводу склалася відповідна судова практика. Окрім того, це положення закріплене і у постанові Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами запобіжного заходу у вигляді взяття під варту та продовження строків тримання під вартою на стадіях дізнання і досудового слідства» від 25 квітня 2003 року № 4. У пункті 4 цієї постанови прямо сказано, що «суди не повинні брати до провадження подання, внесені відповідно до статті 165² КПК, якщо на порушення частини 2 цієї статті вони не погоджені з прокурором, або той із ними не погодився, або з подання не зрозуміло, який саме прокурор (його посада і прізвище) дав згоду» [2]. Аналогічна позиція висловлена й у пункті 4 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про деякі питання застосування судами України законодавства при дачі дозволів на тимчасове обмеження окремих конституційних прав і свобод людини і громадянина під час здійснення оперативно-розшукової діяльності, дізнання і досудового слідства» від 28 березня 2008 року № 2 [3].

Таким чином, не зважаючи на законодавче унормування засади верховенства права під час кримінальної процесуальної діяльності, нині частина повноважень слідчого щодо прийняття рішення про проведення обшуку практично передана прокурору та слідчому судді.

У зв'язку з викладеним непоодинокими є факти незгоди слідчих з відмовою прокурора у погодженні відповідного клопотання, що викликає необхідність оскарження такого рішення. Проте чинне законодавство надає слідчому можливість оскаржити рішення прокурора лише до прокуратури вищого рівня щодо прокуратури, в якій обіймає посаду прокурор, рішення, дії чи бездіяльність якого оскаржуються [1, с. 753]. Але таке оскарження, відповідно до частини 3 статті 40 КПК України, здійснюється через керівника органу досудового розслідування, який, у разі згоди зі слідчим, ініціює це питання перед прокуратурою вищого рівня. За таких умов слідчий не лише не може безпосередньо оскаржити дії чи рішення прокурора, який здійснює процесуальне керівництво у кримінальному провадженні, а й слідчого судді, який здійснює функцію судового контролю за досудовим розслідуванням. Логіка законодавця, який створив таку конструкцію, не видається цілком зрозумілою та обґрунтованою.

На нашу думку, доцільно було б урахувати в оцінці цієї ситуації позицію Європейського суду з прав людини, яким у справі «Пантелеєнко проти України» (заяви № 11901/02) рішенням від 29 червня 2006 року визначалося, що «навіть припускаючи, що прокурор є незалежним, цей засіб [оскарження правоохоронцями дій прокурора до прокуратури вищого рівня — *авт.*] не міг забезпечити заявнику правовий захист» [4].

Інша ситуація виникає після проникнення до житла чи іншого володіння особи і проведення у ньому обшуку у невідкладних випадках за відсутності ухвали слідчого судді. Відповідно до частини 3 статті 233 КПК України, проведення обшуку житла чи іншого володіння особи у невідкладних випадках не передбачає обов'язкового погодження цієї дії з прокурором. Проте у другому реченні цієї ж процесуальної норми зазначено, що невідкладне звернення після вчинення таких дій до слідчого судді з клопотанням про проведення обшуку слідчий має погоджувати з прокурором.

Таким чином, створюється ситуація, за якою дії слідчого під час проведення обшуку житла чи іншого володіння особи у невідкладних випадках можуть бути необґрунтованими, незаконними та не отримати своєчасного реагування з боку прокурора. Водночас законні та обґрунтовані дії слідчого можуть не отримати адекватної підтримки зі сторони слідчого судді, до якого клопотання слідчого не дійде через відсутність погодження з прокурором.

На наше переконання, за таких умов слідчий, як того і вимагає закон, повинен мати можливість звернутися до слідчого судді з відповідним клопотанням, незважаючи на відсутність погодження з прокурором, оскільки такі дії є екстремальними і мають переслідувати мету забезпечення права громадян на повагу до житла, передбаченого статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року, ратифікованої відповідним Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР [5].

У чинному КПК України до клопотання слідчого про надання дозволу на проведення обшуку не висувається формальна вимога бути законним та обґрунтованим, проте відповідно до частини 3 статті 234 цього Кодексу таке клопотання має бути погодженим з прокурором та містити відомості про:

- 1) найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер;

2) короткий виклад обставин кримінального правопорушення, у зв'язку з розслідуванням якого подається клопотання;

3) правову кваліфікацію кримінального правопорушення з зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність;

4) підстави для обшуку;

5) житло чи інше володіння особи або частину житла чи іншого володіння особи, де планується проведення обшуку;

6) особу, якій належить житло чи інше володіння, та особу, у фактичному володінні якої воно знаходиться;

7) речі, документи або осіб, яких планується відшукати.

В абзаці другому зазначеної норми передбачено, що до клопотання мають бути додані оригінали або копії документів та інших матеріалів, якими прокурор, слідчий обґрунтовує доводи клопотання, а також витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань щодо кримінального провадження, в рамках якого подається клопотання. На нашу думку, таким чином існує реальна можливість визначити законність та обґрунтованість клопотання, що надійшло до слідчого судді.

У частині 5 статті 234 КПК України передбачені підстави, за наявності яких слідчий суддя відмовляє у задоволенні клопотання про обшук. Слід звернути увагу на конструкцію цієї норми, відповідно до якої саме прокурор, слідчий має довести слідчому судді наявність достатніх підстав вважати, що:

1) було вчинено кримінальне правопорушення;

2) відшукувані речі і документи мають значення для досудового розслідування;

3) відомості, які містяться у відшукуваних речах і документах, можуть бути доказами під час судового розгляду;

4) відшукувані речі, документи або особи знаходяться у зазначеному в клопотанні житлі чи іншому володінні особи.

Водночас, законодавець не передбачає можливі варіанти дій слідчого судді у випадку невідображення у клопотанні про обшук інших зазначених у законі відомостей, зокрема, статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, особи, якій належить житло чи інше володіння тощо, відсутність яких легко усувається при підготовці нового клопотання. Також є незрозумілим, чи слід розглядати ці відомості як такі, що впливають на обґрунтованість клопотання.

В юридичній літературі з цього питання існують різні думки. Так, ґрунтуючись на позиції Л. М. Масленникової та О. В. Хімічової, можна припустити, що при недостатній обґрунтованості клопотання слідчий суддя може відкласти розгляд клопотання і витребувати необхідну додаткову інформацію [6, с. 29; 7, с. 245].

Натомість, О. Г. Шило та О. В. Капліна вважають, що за таких обставин судді слід не відкладати розгляд подання, «а приймати рішення, виходячи з наявних даних. Якщо їх недостатньо, суддя повинен прийняти рішення про відмову в проведенні обшуку. При одержанні додаткових даних слідчому необхідно скласти нове подання з належним обґрунтуванням» [8, с. 197].

На нашу думку, мають право на існування обидві висловлені пропозиції. Відповідно до вимог закону, за недоведеністю обставин, зазначених у частині 5 статті 234 КПК України, слідчий суддя має відмовити у задоволенні клопотання про обшук, оскільки про це прямо зазначено у законі. У тому ж випадку, коли у клопотанні не знайшли свого відображення відомості, що мають допоміжний характер, для встановлення яких не потрібно проводити додаткові слідчі (розшукові) та негласні (слідчі) розшукові дії, якщо наявна неповнота легко усувається, слідчий суддя повинен мати можливість повернути таке клопотання слідчому, прокурору для дооформлення, а після усунення недоліків повторно розглянути його по суті.

На відміну від нині скасованого КПК України 1960 року [9, с. 415], у пункті 1 частини 2 статті 235 чинного КПК України встановлено термін дії ухвали слідчого судді про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи, який не може перевищувати одного місяця з дня постановлення ухвали.

В юридичній літературі висловлено думку, що суддя, надаючи дозвіл на проведення обшуку, не повинен визначати термін, протягом якого він має бути проведеним, мотивуючи таку позицію тим, що час проведення обшуку залежить від низки суб'єктивних та об'єктивних факторів, тактики, обраної слідчим під час досудового розслідування [8, с. 199].

Відзначаючи обґрунтованість такої позиції, все ж таки вважаємо за необхідне зауважити, що, на нашу думку, враховувати зазначені обставини слідчому, прокурору доцільніше перед зверненням до слідчого судді з відповідним клопотанням, а не після отримання ухвали про дозвіл на обшук. Наявність такої ухвали звичайно дає можливість слідчому, прокурору застосувати її у будь-який час на

їх власний розсуд. Водночас, обмеження у часі застосування ухвали протягом місяця має спонукати орган досудового розслідування, прокурора більш виважено підійти до підготовки і безпосереднього проведення обшуку.

Слід зауважити, що у пункті 1 частини 2 статті 235 КПК України зазначено граничний строк дії ухвали про дозвіл на обшук, який не може перевищувати одного місяця з дня постанови ухвали.

Судова практика щодо встановлення такого строку свідчить про те, що слідчі судді у цьому сприяють слідчим, встановлюючи, як правило, максимальний строк дії ухвали. Зокрема, під час надання дозволу на проведення 12 обшуків в 10 неплатоспроможних банках та Фонді гарантування вкладів фізичних осіб жодного разу суддями м.м. Києва, Дніпропетровська та Одеси не було встановлено іншого, більш короткого терміну проведення обшуку³.

Водночас, такі дії є правом слідчого судді, внаслідок чого ним цілком може бути встановлений і менший термін дії дозволу на проведення обшуку.

Проведення обшуків відповідно до засад, визначених КПК України, свідчить про можливість проблем застосування відповідних процесуальних норм у частині кількості проникнень до приміщення, у якому здійснюється обшук. Згідно з частиною 1 статті 235 цього Кодексу, ухвала слідчого судді про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи з підстав, зазначених у клопотанні прокурора, слідчого, надає право проникнути до житла чи іншого володіння особи лише один раз. Але чітке розуміння цього терміну стосовно самого моменту проникнення нині відсутнє.

Водночас, проведення обшуків у приміщеннях певної категорії (офіси банків, підприємств тощо), коли передбачене завдання віднайти велику кількість відповідних документів чи речей, як правило, пов'язане зі значними термінами часу, що не обмежуються одним днем. За таких умов при буквальному розумінні терміну «один раз» необхідно здійснювати у такому приміщенні обшук безперервно, доки не будуть вилучені всі шукані об'єкти, що є очевидно нерезальним. Натомість виконання обшуку протягом кількох днів зі скла-

³ Див., напр.: кримінальні провадження № 32014040000000105 за ч. 3 ст. 212, ч. 2 ст. 205 КК України по ПАТ «КБ «АКСІОМА»; № 42014040030000077 за ч. 5 ст. 191 КК України по ПАТ «АКТА БАНК»; № 120150000000000031 за ч. 3 ст. 364 КК України по ПАТ «ЕКСПОБАНК»; № 22014040000000169 за ч. 2 ст. 258 КК України по ПАТ «КБ «МЕЛІОР»; № 22014000000000515 за ч. 5 ст. 191 КК України по ПАТ «КБ «ПОРТО ФРАНКО»; № 12014000000000409 за ч. 5 ст. 191 КК України по ПАТ «МІСЬКИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ БАНК»

данням одного протоколу обшуку, у якому зазначається переривання цієї слідчої (розшукової) дії, не відповідає букві закону, оскільки після перерви учасники обшуку фізично повторно здійснюють проникнення у приміщення, у якому він проводиться.

За таких умов, на нашу думку, мають бути внесені зміни до частини 1 статті 235 КПК України, у якій слова «лише один раз» замінити на слова «лише на період проведення однієї такої дії». Зазначені зміни дозволять впорядкувати як сам порядок проведення обшуку, так і правовідносини між слідчим, прокурором та слідчим суддею під час його призначення та безпосереднього проведення.

Чинним КПК України не дається визначення обшуку як слідчої (розшукової) дії. У частині 1 статті 234 цього Кодексу лише вказано, що обшук проводиться з метою виявлення та фіксації відомостей про обставини вчинення кримінального правопорушення, відшукування знаряддя кримінального правопорушення або майна, яке було здобуте у результаті його вчинення, а також встановлення місцезнаходження розшукуваних осіб. Слід звернути увагу на важливе з теоретичної і практичної точок зору питання, що КПК України жодним чином не передбачає можливість превентивного застосування при здійсненні обшуку сили, у тому числі із залученням спецпідрозділів силових структур правоохоронних органів. Відповідно до частини 1 статті 236 КПК України, слідчим, прокурором для участі у проведенні обшуку можуть бути запрошені потерпілий, захисник, представник та інші учасники кримінального провадження. З метою одержання допомоги з питань, що потребують спеціальних знань, слідчий прокурор для участі в обшуку має право запросити спеціалістів. Отже, залучення силових підрозділів для участі в обшуку чинним законодавством не передбачене, тож і не знаходить свого відображення у відповідній ухвалі слідчого судді.

За таких умов, будь-які намагання застосувати можливості зазначених підрозділів при проведенні обшуку житла чи іншого володіння особи, є незаконними, навіть якщо вони базуються на підзаконних відомчих актах. Такі дії мають викликати жорстку реакцію прокурора, а підзаконні документи, якщо вони є, підлягають скасуванню. Проте, на жаль, застосування при здійсненні обшуків працівників силових підрозділів правоохоронних органів має значне розповсюдження.

Відповідно до частини 3 статті 236 КПК України, перед початком виконання ухвали слідчого судді особі, яка володіє житлом чи

іншим володінням, а за її відсутності — іншій присутній особі повинна бути пред'явлена ухвала та надана її копія. Зазначене свідчить про те, що обшук, на думку законодавця, ніяким чином не повинен починатися з силового захоплення приміщення, що має розцінюватися як грубе порушення чинного законодавства та законних прав громадян. За таких умов, всі дані, отримані під час обшуку, мають відповідно до пунктів 1, 2 частини 2 статті 87 КПК України визнаватися недопустимими, на них не може посилається суд під час розгляду справи по суті.

Список використаних джерел

1. *Кримінальний процесуальний кодекс України: наук.-практ. коментар: у 2 т.* — Х.: Право, 2012. — Т. 1 / О. М. Бандурка, Є. М. Блажівський, Є. П. Бурдоль та ін. ; за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова. — 768 С.
2. *Про практику застосування судами запобіжного заходу у вигляді взяття під варту та продовження строків тримання під вартою на стадіях дізнання і досудового слідства: постанова Пленуму Верховного Суду України від 25 квітня 2003 року № 4 [Електронний ресурс].* — Режим доступу: zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v0004700-03.
3. *Про деякі питання застосування судами України законодавства при дачі дозволів на тимчасове обмеження окремих конституційних прав і свобод людини і громадянина під час здійснення оперативно-розшукової діяльності, дізнання і досудового слідства: постанова Пленуму Верховного Суду України від 28 березня 2008 року № 2 [Електронний ресурс].* — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-08>.
4. *Рішення Європейського суду з прав людини щодо суті проти України. П'ЯТА СЕКЦІЯ. СПРАВА «ПАНТЕЛЕЄНКО ПРОТИ УКРАЇНИ».* (Заяви № 11901/02). РІШЕННЯ. СТРАСБУРГ. 29 червня 2006 року. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.khpg.org/index.php?do=print&id=1193916739>.
5. *Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року.* [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004/print1382611501122118.
6. *Масленникова Л. Н.* Судебный контроль за законностью процессуальной деятельности органов дознания и предварительного следствия: лекция / Л. Н. Масленникова; Акад. МВД России, Кафедра уголов. процесса и организ. расслед. преступ. — М., 1994. — 31 с.
7. *Химичева О. В.* Концептуальные основы процессуального контроля и надзора на досудебных стадиях уголовного судопроизводства: монография. — М.: ЮНИТИ-ДАНА, Закон и право, 2004. — 287 С.

8. *Шило О.* Обшук житла чи іншого володіння особи: проблеми правової регламентації / *О. Шило, О. Капліна* // Вісник Академії правових наук. — 2005. — № 2 (41) — 2005. — С. 192-200.
9. *Кримінально-процесуальний кодекс України: наук.-практ. коментар* / *В. І. Бояров, Т. В. Варфоломєєва, І. В. Вернидубов* та ін.; за заг. ред. *В. Т. Маляренка, В. Г. Гончаренка.* — 5-е вид., перероб. та доп. — К.: Юрисконсульт, КНТ. — 2008. — 896 С.

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ СЛЕДОВАТЕЛЯ, ПРОКУРОРА И СЛЕДСТВЕННОГО СУДЬИ ПРИ РЕШЕНИИ ВОПРОСА О ПРОВЕДЕНИИ ОБЫСКА ПО УПК УКРАИНЫ

*В. И. Галаган
И. В. Канфуи*

В статье проанализированы процессуальные правоотношения, возникающие между следователем, прокурором и следственным судьей при подготовке и решении по сути ходатайства о производстве обыска в жилище или ином владении лица как следственного (розыскного) действия. Рассмотрены спорные и не в полной мере определенные в Уголовном процессуальном кодексе Украины вопросы, когда прокурор отказывает следователю в согласовании ходатайства о производстве запланированного им обыска либо обыск произведен в неотложных случаях, однако прокурор считает, что основания для его проведения отсутствовали. Акцентируется внимание на отсутствии реальной возможности для следователя обжаловать действия или решения прокурора и следственного судьи. Законодательство Украины по вопросу обжалования следователем действий прокурора вышестоящему прокурору исследовано в контексте Конвенции о защите прав человека и основополагающих свобод от 4 ноября 1950 года и решений Европейского суда по правам человека. Проанализирована процессуальная норма, в которой зафиксирована возможность проникновения в жилище на основании определения следственного судьи только один раз. На примерах из практики расследования уголовных правонарушений показана неудачная редакция этой нормы процессуального закона с учетом ситуаций, когда обыск невозможно закончить за один день и следователь при его производстве вынужден делать перерыв, а на следующий день повторно осуществлять проникновение в помещение. Обращено внимание на недопустимость привлечения к участию в производстве обыска спецподразделений правоохранительных органов и аргументировано, что силовой захват помещения должен рассматриваться как грубое нарушение действующего законодательства и законных прав граждан. При наличии таких фактов все данные, полученные во время обыска, должны признаваться недопустимыми, на них не может ссылаться суд при рассмотрении дела в судебном заседании.

По результатам проведенного исследования сформулированы предложения по изменению отдельных статей Уголовного процессуального кодекса Украины. В частности, предложено законодательно усилить процессуальную самостоятельность следователя и предоставить ему возможность обращаться с ходатайством к

следственному судье о производстве обыска в жилище или ином владении лица в случае отказа прокурора в согласовании такого ходатайства; изменить содержание процессуальной нормы в части проникновения только один раз в жилище или иное владение лица с тем, чтобы определение следственного судьи распространялось только на один период производства обыска.

INTERACTION OF INVESTIGATOR, PROSECUTOR AND INVESTIGATING JUDGE IN DECIDING THE QUESTION OF CONDUCTION SEARCHES WITH CODE OF CRIMINAL PROCEDURE OF UKRAINE

V. I. Galagan

I. V. Kanfui

Procedural relationship that discussed in this article arise between the investigator, the prosecutor and the investigating judge in the preparation and decision an application for a search in the home or other possession of the person as the investigative action. Controversial and not fully defined in the Criminal Procedure Code of Ukraine questions, when the prosecutor refuses to agree to the investigator requests for the production of their planned search or a search is made in urgent cases reviewed here, but prosecutor believes that the grounds for its holding are missing. Attention focuses in missing absence of real opportunities for the investigator to appeal against actions or decisions of the prosecutor and the investigating judge. The legislation of Ukraine on appeal investigator actions prosecutor to a higher prosecutor investigated in the context of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms of 4 of November 1950 and the decisions of the European Court of Human Rights. The procedural rules were analysed, were the possibility of penetration in the home based on the determination of the investigating judge only once was fixed. Unsuccessful revision of rules of procedural law based on situations, when a search can not be completed within one day and an investigator in its production is forced to take a break, and the next day is repeatedly performed penetration into the room was showed on the examples from the practice of investigation of criminal offenses. It payed attention on inadmissibility of engaging in search warrant special forces and law enforcement agencies argued that the seizure of power facilities should be viewed as a gross violation of the law and legal rights of citizens. In the presence of such facts all givens, that were obtained during the search, should be recognized invalid, court can't rely on them, in proceedings before the court.

According to the results of the study, propositions to change certain articles of the Criminal Procedural Code of Ukraine were formulated. In particular, it was proposed legislation to strengthen the procedural autonomy of the investigator and give him the opportunity to petition the investigating judge to conduct a search in the house or other possession of the person in the event of a prosecutor to agree such a request; to change the content of the procedural rules with regard to penetration once the dwelling or other property of a person with a view to determining the investigating judge extended only for one period of production of the search.